

2025. január 31. péntek

Mert te voltál segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok. (Zsoltár 63,8)

Mt 16,1-4: ¹Odamentek hozzá a farizeusok és a szaddúceusok, hogy próbára tegyék. Kérték őt, hogy mutasson nekik égi jelet. ²Ő így válaszolt nekik: „Amikor beesteledik, azt mondjátok: »Jó idő lesz, mert vöröslik az ég.« ³Hajnalban pedig: »Ma vihar lesz, mert vöröslik és borús az ég.« Az ég arculatát tehát meg tudjátok ítélni, az idők jeleit azonban nem tudjátok! ⁴A gonosz és házasságtörő nemzedék jelet kíván, de nem kap más jelet, csak Jónás jelét.” Ezzel otthagya őket és elment.

Igehirdetés:

Bárcsak biztos jelet adna nekem az Úr, mondjuk elhelyezhetne a nevemre egy nagyobb összeget valami svájci bankban – mondta egyszer Woody Allen. Az talán ritka, hogy ilyen pofátlanul, anyagi haszonszerzés reményében kérjünk jelet az Úrtól, vagy pedig azért, hogy a saját igazunkat bizonyítsuk, de a valódi jelekre való vakságunk talán minket is a történet részévé tehet.

Itt egyértelmű a helyzet: a közös ellenséggel, Jézussal szemben még a két nagy párt, a farizeusok és a szadduceusok is összefogtak. Nagy csodák után vagyunk. Jézus beteget gyógyított és négyezer embert vendégelt meg. Ha ez nem jel, akkor mi? Hol voltak akkor ezek a provokátorok? Hová néztek? Nyilvánvaló, hogy Jézus kritikája jogos. Az időjárást képesek megjósolni, de Jézusban képtelenek meglátni a messiást, a középük érkezett Istent, teljesen vakok Jézus jeleire.

Itt érkezünk meg mi a történetbe: észrevesszük-e mi az Isten jeleit az életünkben? Azt hiszem sokszor teljesen vakok vagyunk rá. Sokszor arra várunk, hogy megmondja nekünk, mit írjunk be első helyen a felvételi jelentkezéskor, milyen faktot válasszunk, vagy válaszoljunk-e és ha igen mit annak a bizonyos valakinek az üzenetére. Vagyis azt várjuk Istentől, hogy direkt módon döntsön helyettünk.

Pedig Isten valódi jeleket küldd nekünk. Gyakran teljesen hétköznapi, mégis nagyon kézzelfogható jeleket, máskor rendkívüli dolgokat. Ma is gyógyulnak meg emberek csodás módon testi-lelki betegségekből, itt a Líceumban is. Én magam is tanúja lehettem több ilyen csodának, minden évre jut ilyen gyógyulás, van amelyik nyilvános, van amelyik csöndes. És persze ott vannak a hétköznapi csodák. Nem jel-e, hogy mi itt lehetünk? Hányan és hányan vannak itt Gödöllőn és a környékén, akik mit nem adnának azért, hogy itt tanulhassanak, vagy taníthassanak és nekünk ez megadatott. Hány emberhez nem jut el Isten örömhíre, mi pedig minden reggel ezzel kezdhethetjük a napot! És hány meg hány csoda marad ki az életünkből, vagy azért, mert nem elég nyitott és hálás a szívünk, vagy pedig azért, mert éppen minket bízna meg Isten, hogy vigyük végbe: hogy forduljunk oda a másikhöz, hogy figyeljünk rá, hogy gyógyítson a mosolyunk, a figyelmünk, a tapintatos szeretetünk. Mert néha a kicsi is elég a csodához. Ahogy (vajon melyik?) magyar költő fogalmazta meg:

*A teremtés bármilyen széles,
ólnál is szűkösebb.
Innét odáig. Kő, fa, ház.
Teszek, veszek. Korán jövök, megkésem.*

*És mégis olykor belép valaki
és ami van, hirtelen kitarul.
Elég egy arc látványa, egy jelenlét,
s a tapéták vérezni kezdenek.*

*Elég, igen, egy kéz elég, amint
megkeveri a kávé, vagy ahogy
„visszavonul a bemutatkozásból”,
Elég, hogy elfeledjük a helyet,
a levegőtlen ablaksort, igen,
hogy visszatérve éjszaka szobánkba
elfogadjuk az elfogadhatatlant.*

Pilinszky János: Elég

Kérjünk Istentől nyitott, hálás szívet, hogy észrevehessük a jeleit és készséges szívet, hogy eszközei lehessünk azoknak a csodáknak, amiket általunk akar végbevinni.